

Máriaremete kegyhely eredete

Réges régen történt. Parasztszekér döcögött a sólymárhidegkúti országúton és ugyancsak felverte a port. A lovak lassan jártak, melegük volt, mert már jó ideje mentek. A kocsin ülő fiatal parasztlány, Talwieser Katalin most érkezett meg és nagybátyja most viszi haza Hidegkútra. A leány nagy utat tett meg. Svájcban jött, mert szülei meghaltak és legközelebbi rokonai itt laknak Hidegkúton és magukhoz fogadták. Mit kezdene Svájcban egymagában? Nem könnyen szakadt el szülőfalujától, Einsiedelntől (Remetelak), szülei sírjától, de végre is csak jobb szerető rokonoknál élni, mint idegenek közt. Kevés holmija ládába van zárva, amiye még maradt, szétszította.

- Nézd Katalin –szólt József bácsi-, ezek már hidegkúti hegyek, nemsokára otthon leszünk. Katalin feltekintett és öröm tükröződött az arcán.

- Milyen kedves vidék –szólt-, éppen olyan hegyes és erdős, mint szülőfalum környéke. Gyorsabban fogok megszokni.

- Igazad van –szólt József gazda-, még jól emlékszem Einsiedelnre. A keleti Svájcban éppen olyan forma a vidék mint itt.

A kocsi most a mai Kálváriahegy alatt haladt. Egymásután tűnt fel előttük a Hármashatárhegy, a Vadaskert és a Hárshegy, majd a Szurdok sziklakapuja. Az úton mind több és több aratószekérrel találkoztak, gazdáik Józsefet szívesen köszöntötték. A faluban kíváncsiskodó gyerekek ugráltak körül a szekeret, egyik-másik hátul felkapaszkodott, itt-ott kutya ugatta meg a lovakat. Az út jobbra tartott. Éppen delet harangoztak, amikor csinos parasztház udvarára fordult be a szekér. A kacsák gágogva, a csirkék csipogva menekültek a lovak elöl. Sajó, a házőrző örömgatással fogadta hazatérő gazdáját. Mária néni és gyermekei kisiettek Katalin fogadására. A láda lekerült a kocsiról s mialatt Pista a lovakat gondozásba vette, Mária néni bevezette Katalint a szobába, s nemsokára jó ebéd került az asztalra. A messze országból ideszakadt rokon a kedves környezetben rövidesen megszokott és a bácsiban, néniben új szülőre talált.

Vasárnap délután van. Szünetel a munka, erőt gyűjtenek a következő hétre. A ház előtt, a gondosan összesöpört udvaron a házbeliek ülnek szomszédaikkal és beszélgetnek.

József gazáékhoz most különösen sokan jöttek, hogy Katalinnal megismerkedjenek. A gyerekek már is megszerették, mert olyan szépen mesélni mint ő, egyhamar senki sem tud és játékot előteremteni sem. Pistinek piros pántlikát font az ostora köré, hogy még nagyobb kedvvel pattogtassa, Erzsikének babát varrt, Juliskának mandulát, mazsolát szerzett, hogy főzőcskét játszhasson. Egész nap körülötte settenkednek s lesik mit csinál. Nagy érdeklődéssel nézték, mikor ládáját felnyitotta, mintha kincseket emelne ki onnan. De legjobban akkor bámultak, mikor egy Szűz Mária képet vett ki és megcsókolta.

- Katalin, mond el, honnan hoztad –kérték.

- Majd ha ráérek, elmondom –válaszolt Katalin. S a szabad idő, mikor ráért, vasárnap délután adódott. Közkívánságra kihozta a képet az udvarra és felállította, hogy mindenki láthassa. A Szent Születet ábrázolta az isteni Kisdeddel s valamennyien áhítattal tekintettek reá.

- Ez a kép –kezdte Katalin- szülőhelyemnek, Mária Einsiedeln kegyképének másolata. Ma az eredeti a bencések templomában látható, igen sok felajánlott kegytárgy közepette, ami azt bizonyítja, hogy Szűz Mária közbenjárására sok-sok ember nyerte vissza lelke egyensúlyát, teste egészségét.

- Hol volt a kép ennek előtte? –kérdezte az egyik szomszédasszony.

- Körülbelül 900 évvel ezelőtt –folytatta Katalin- Meinrád gróf tulajdona volt. Az bencés szerzetes majd remete lett.

- Itt a környék barlangjaiban is laktak valamikor remeték. Amott a Remetehegy őrzi emléküket -szólt Engerné.

- Katalin folytatta: kis faházat épített magának, fakeresztet állított eléje, és kedves Mária képét is magával vitte. Életszentségének híre nemsokára elterjedt és tömegesen keresték fel. Ki tanácsért fordult hozzá, ki imáit kérte. Meinrád Szűz Máriához utalta őket. Egyszer azonban

szomorkodva látta, hogy kedves képe mindjobban feketedik. Ekkor álomlátása volt. Megtudta, hogy amilyen arányban feketedik, olyan arányban fehérednek a Szűzanyához forduló lelkek. S tudjátok mi lett a jámbor Meinrád vége? Rablók ölték meg, mert kincset kerestek nála.

- Borzasztó –hangzott fel a hallgatóság körében.

-S nem volt megbosszúlója? –kérdezte Ferenc gazda.

- De igen. Meinrádnak kedvenc madarai a hollók voltak –magyarázta Katalin. Ezek üldözőbe vették a gyilkosokat, mire az emberek figyelmessé lettek és elfogták őket. Meinrád kápolnája helyén azután gyönyörű templom épült s most ott gondozzák a kedves Mária képet.

- Milyen jó lenne, ha nekünk is volna ilyen kegyhelyünk –fűzte hozzá Lánér bácsi.

- Kérdés, hogy Szűz Mária itt is biztosítaná-e csodatevő közbenjárását –vetette oda Huber gazda.

- Mária mindig segít- szólt Katalin.

- Volna egy gondolatom –szólt Katalin- a képemet ideadom és az erdőben fára erősítem, hogy minél többen kérhessék a Szent Szűz közbenjárását.

- Pompás gondolat, tedd meg –szólt József gazda.

- Nagyon helyes leányom –mondta az odaérkezett plébános is.

Amint Katalin elhatározta, úgy cselekedett is. A mai Mária Remete helyén állott hatalmas tölgyesben kiszemelte az alkalmas fát, s a kedves képet reáerősítette. Rozália és Márton, két nagyobbik unokatestvére segítette a munkában. Mikor elkészültek, minden oldalról megtekintették és úgy tetszett nekik, hogy jobb helyet nem is találtak volna számára. Ájtatos Üdvözlégy elmondása után hazaindultak.

Szűz Mária képe pedig imára hangolta az arra járókat. A munkába indulók, a munkából hazatérők megálltak egy percre és rövid fohászt küldtek az Istenanyához. Idővel úgy megszokták, hogy nélküle arra menni sem tudta volna. Sokan állították, hogy a Szűzanya áldását érzik munkájukon. Vasárnapokon, de főképpen Mária ünnepeken mind többen és többen keresték fel a tölgyest, Szűz Mária fáját. Katalin elbeszélése ugyanis terjedt a faluban és sokan kívánták, bár csak pártfogásába venné őket is a Szűzanya, mint ahogyan ez Einsiedelnben történt. Gondjukkal, bajukkal, testi-lelki nehézségükben felkeresték a kegyképet és elpanaszolták, ami szívükön feküdt. A gyermekek virággal díszítették a képet, miben Katalin járt elő jó példával, mert a kedves Márai képet tovább is gondozni akarta, hiszen régi otthonának minden emléke hozzáfűzte.

Kisasszony napján ismét sokan keresték fel a tölgyest. Fiatalok, idősek, gyermekek sokasága jelent meg és magukkal hozták kertjük őszi virágpompáját Máriának ajándékol. A fa köré gyűlve elhatározták, hogy elmondják a loretoi litániát. János gazda, a falu jóhangú előimádkozója kezdte s a jelenlevők ájtatosan imádkoztak vele. A nap melegen sütött, egy pár pillangó a gyérülő virágokra szállt.

- Mennysorság kapuja, Hajnali csillag, könyörögj érettünk –hallatszott az ájtatoskodók ajkáról.

- Betegek gyógyítója...

Ekkor sikoly szakította félbe a litániát. Egy asszony utat tört magának és leborult a kegykép előtt. Forró könnyeket hullatott – visszanyerte szeme világát.

- Nini a Forstmár néni! Hiszen vak volt s most lát –hangzott fel a tömegből.

Máriaremete kegyhely eredete

Írta: Relkovics NÉda

2015. április 19. vasárnap, 07:17 - Módosítás: 2015. április 19. vasárnap, 07:22

- Igen, látok –kiáltott Forstmárné boldogan és olvasóját a képre akasztotta.

A litánia félbemaradt, a Mária dal éneklésével hálálták meg a hívek Forstmárné meggyógyulását. A csoda híre gyorsan terjedt s most már ki-ki úgy érezte, hogy valamit tennie kell Szűz Mária tiszteletére. A plébános bevonásával kápolna építését határozták el. A falu egyik földesura, Terstyánszky József Ignác jóvoltából fel is épült s ezután a hívek ott róhatták le kegyeletüket Szűz Mária iránt.

Azóta sok esztendő telt el. A tölgyes, a kápolna eltűnt, de helyén pompás templom emelkedik. Aki a gyönyörű templomot látogatja, az a főoltár mögött ma is megláthatja Katalin kegyképét az elszáradt tölgyfa ágára erősítve.

Forrás:

Relkovics Néda: Mária Remete kegyhely eredete. In: Miről susog a pilisi erdő? Szent István Társulat, Budapest. 1943. 126-129.

[illegible]